

tilraade dette. Den ærede Ordfører gjentog, at man ikke havde eller kunde have Bished for, at der ikke er nogle Concurrenter at vente fra Nabolandene; men han lod det Indicium ligge, som jeg anførte for, at der dog virkelig ikke findes saadanne, nemlig den Dødsdom, jeg gav med Hensyn til Vacancen i Upsala, og om hvis Rigtighed jeg ikke har mindste Grund til at tvivle, at Bestræbelserne der vare rettede paa at faae den Mand, om hvem her er Tale. Jeg troer derfor ikke, at der er Sandsynlighed for, at Indbydelsen til Concurrence virkelig vil fremstaae saadanne Concurrenter, som ere istand til at maale sig med den Mand, som vi have, som, hvad jeg gjentagende skal fremhæve, er en Glev af den Mand, hvis Virksomhed der netop er Tale om at fortsætte, og som endelig, hvad jeg ogsaa tillob mig før at gjøre opmærksom paa, har vidst paa en i høi Grad fremtrædende Maade at gjøre sin Videnskab gjældende i det praktiske Liv. Jeg kan altsaa ikke Andet end indtrængende og gjentagende anmode det høie Thing om at forkaste det Indbringingsforslag, der er stillet under Nr. 13 a.

Steen: Jeg skal ikke komme tilbage paa Enkeltighederne i denne Sag, og jeg troer desuden, at det ærede Thing allerede er tilstrækkelig instrueret, men jeg skal kun bemærke, at den ærede Ordfører meget vel vil vide, at jeg i Principet ikke har Noget imod en Concurrence, hvilket desuden let vil kunne sees af den Stilling, jeg indtog til Spørgsmaalet, inden den høitærede Ministers Udtalelse forelaa. Naar jeg har bedet om Ordet, er det imidlertid for at gjøre en Indvending imod, at den ærede Ordfører uddrog den Slutning, at der hos Universitetet skulde være en særlig Utilbøielighed til at støtte Concurrenter, men det troer jeg ikke, man kan slutte deraf, at en stor Deel af Professoraterne er bleven besat uden saadanne, thi der er ikke saa af disse Professorater, paa hvis Besættelse Universitetet ikke har haft nogen som helst Indflydelse. Jeg troer ikke, at det er Reglen, at der enten fra Ministeriet udgaaer en Opfordring til Universitetet om at hyltre sig over Besættelsen af dens Lærerposter, eller at dette selv pleier at tage Initiativet i saa Henseende. Det kan natur-

ligviis undertiden gjøre dette, men derfor kan man ikke slutte, at der, fordi disse Professorater ere blevene besatte uden Concurrence, skulde være en Utilbøielighed hos Universitetet til at gaae ind paa den.

Ordføreren: Maaftue det maa være mig tilladt at tilsøje et Par Ord. Den ærede Minister gjensagde i min Erindring nogle Bemærkninger i sit første Foredrag, som jeg maa tilstaae, at jeg forglemte at berøre, da jeg svarede, og som angik det Indicium, der laa i den Indbydelse fra Upsala, der var stillet til den Vedkommende. Hertil maa jeg for det Første bemærke, at jeg troer, den ærede Minister er urigtigt underrettet, naar han mener, at der dengang i Upsala var udstedt en Indbydelse til Concurrence, thi det var ikke Tilfældet, og man har altsaa i Upsala været i samme Tilfælde, hvori vi nu ere; man har haft en Vacance, og man har hændt sig til En og Anden, som man troede var kvalificeret til Posten, men man har ikke foranstaltet nogen Prøve, hvilket jeg heller ikke troer er Regel ved Upsala Universitet. Selv om det imidlertid havde været Tilfældet, at der for endel Aar siden havde været en saadan Concurrence, har dette aldeles ingen Indflydelse paa nærværende Sag; thi det er netop i den Tilvæxt, der har fundet Sted i de mellemliggende ikke saa ganske faa Aar — jeg syntes den ærede Minister nævnte 6 —, at man skulde søge dem, om hvilke der navnlig kunde være Tale ved en Concurrence. Det er de unge Kræfter, man fremkalder ved en Concurrence, det er dem, der faae deres Relief der ved og faae Leilighed til at vise sig paa en Mark, hvor de kunne fremstille sig under kyndige Mænds Øine og for deres Dom; det er dette, som giver Concurrencerne deres rigtige Værdighed, og som gjør, at de ere saa tjenlige. Naar den ærede Minister dernæst spurgte, om det var rigtigt at forlange af en Mand, at han skulde indstille sig til Concurrence, naar han allerede har godtgjort, at han er dygtig til Posten, svarer jeg dertil: Ja; thi hvor meget han end har godtgjort, at han er dygtig, saa har han dog ikke godtgjort, at han er den dygtigste, og det er det, der skal op-